

No. 9934.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van Y te W tegen de uitspraak van den Raad van beroep te Utrecht van 4 Maart 1946, betreffende zijn aanslag in de inkomstenbelasting over 1941;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende bij den Raad van beroep is opgekomen tegen de beschikking van den inspecteur, waarbij het zuiver inkomen, dat bij den aan belanghebbende in voormelde belasting opgelegden aanslag op f 19.327.-- was aangenomen, na reclame, op f 17.273.-- werd vastgesteld, met dienovereenkomstige verlaging van den aanslag;

Overwegende dat de Raad van beroep heeft vastgesteld: dat belanghebbende, die zich in het aangiftebiljet voor de inkomstenbelasting over het jaar 1941 vervener en veehouder noemt, een zuiver inkomen aangaf van f 7.212.65; dat belanghebbende heeft verklaard een door den inspecteur toegepaste verhooging van f 50.-- wegens te lage aangifte van de huurwaarde van de eigen woning te aanvaarden; dat belanghebbende de juistheid van de overigens door den inspecteur toegepaste verhoogingen tot de hierna breeder te omschrijven bedragen van f 5.184.99, f 572.80 en f 4.252.74 betwist, slechts erkennende, dat wegens winst, bij den verkoop van een deel van de tot het door hem uitgeoefende vervenersbedrijf behorende gronden en water gemaakt, een verhooging met een bedrag van f 851.49 redelijk is en dus stellende, dat het zuiver inkomen moet worden bepaald op f 7.212.65, vermeerderd met de genoemde bedragen van f 851.49 en f 50.-- en dus op f 8.114.14;

dat de Raad, vervolgens heeft overwogen:

I. „dat belanghebbende in het jaar 1941 wegens verkoop van eenige perceelen land en water, zijnde 0.58.70 H.A. land en 1.87.90 H.A. water, aan D als koopprijs een som van f 7.239.49 ontving, welke som de inspecteur, na aftrek van de kosten van

verkrijging, door hem gesteld op f 2.054.50, derhalve tot een bedrag van f 5.184.99 tot de belastbare winst rekende;

dat belanghebbende met betrekking tot dit punt allereerst aanvoert, dat, indien hier van winst kan worden gesproken, deze in agrarisch bedrijf gemaakt en derhalve niet belastbaar zou zijn;

dat belanghebbende daarbij verder stelt, dat hij, om grondstof te hebben voor vervening, sedert 1933 land van de boerderij overbrengt naar de veenderij, voor dat stuk concessie tot vervening aanvraagt en dan bij de overneming de waarde in de boekhouding der veenderij brengt op f 8.- per roe en dat de meerwaarde van het land - boven de balanswaarde in de boerderij - zou zijn verkregen in agrarisch bedrijf en onbelastbaar zou zijn;

dat de inspecteur dit weerspreekt en, in tegenstelling met belanghebbende, die betoogt, dat hij in het jaar 1941 te W twee bedrijven uitoefende en wel het veehoudersbedrijf en het vervenersbedrijf, stelt, dat het veehoudersbedrijf een onderdeel van het vervenersbedrijf vormt, immers op de graslanden, zolang deze niet worden afgeveend, vee wordt gehouden, doch dit laatste zich geheel richt naar de belangen van het vervenersbedrijf, als bedrijf geen zelfstandig bestaan voert, en bestemd is te wijken voor de behoeften van het vervenersbedrijf; dat in het jaar 1941 het houden van vee voor belanghebbende slechts een ondergeschikte rol speelde en hij in dat jaar slechts een viertal koeien deed weiden; dat belanghebbende zich in officieele acten aanduidt als veenman en niet als veehouder en dat hij in het jaar 1941 slechts één boekhouding voerde, waarin de gegevens betreffende beide groepen van werkzaamheden werden neergelegd;

dat deze mededeelingen door belanghebbende niet afdoende zijn weersproken en de Raad op deze door den inspecteur aangevoerde gronden met den inspecteur van oordeel is, dat hier sprake is van één bedrijf, hetwelk niet als landbouwbedrijf kan worden aangeduid;

dat daaraan niet afdoet de mededeeling, namens belanghebbende ter zitting gedaan, dat de boekhouding van belanghebbende uit een inventarisboek en een tabellarisch kasboek bestaat en zóó overzichtelijk gehouden is, dat daaruit met één oogopslag de resultaten van de veenderij en die van de veehouderij zijn af te lezen, ook daarom niet, wijl daaraan werd toegevoegd, dat de resultaten van beiden in één verlies- en winstrekening worden verwerkt;

dat mitsdien niet gezegd kan worden, dat de met gemelden verkoop behaalde winst, althans het bovenbedoelde gedeelte daarvan, in een landbouwbedrijf zou zijn behaald";

II. „dat belanghebbende voorts bezwaar heeft tegen het bedrag van f 2.054.50, waar hij stelt, dat het in den verkoop begrepen land 411 roeden beliep en op de balans was opgevoerd voor f 8.- per roede; dat de inspecteur tegen deze gedurende een reeks van jaren aangenomen balanswaarde geen bezwaren ontwikkelde; dat de inspecteur mitsdien ook thans hiervan behoort uit te gaan en de waarde van dit land, welke hij op den koopprijs van f 7.239.49 in mindering brengt, derhalve op f 3.288.- had moeten stellen;

dat de inspecteur hiertegen inbrengt, dat deze balanswaarde wel door belanghebbende aangenomen, doch voor den fiscus niet bindend is en dat het hem billijk en redelijk voorkomt bij de vraag naar de verkrijgingswaarde te rekenen met de waarde, die het betrokken land en water in het jaar 1929, toen het bij de scheiding en deeling van de nalatenschap van belanghebbendes vader aan belanghebbende werd toegescheiden, had;

dat de Raad, het bepaalde in artikel 10 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 in aanmerking genomen, het redelijk achtend als tijdstip van „aanschaffing” in casu te nemen het tijdstip, waarop de onderhavige gronden aan belanghebbende werden toegescheiden, zich met deze zienswijze van den inspecteur op de door deze aangegeven voormelde gronden verenigt;

dat door de omstandigheid, dat de inspecteur geen aanleiding had zich eerder tegen die balanswaarde te verzetten, de inspecteur niet het recht heeft verwerkt zich thans op de werkelijke waarde te beroepen";

III. „dat de Inspecteur heeft gesteld, dat hij bij de becijfering van voormeld bedrag van f 2054.50 ervan is uitgegaan, dat de waarde van het door belanghebbende uit de nalatenschap van zijn vader verkregen land in het jaar 1929 moet worden gesteld op f 3500.- per H.A. (= 700 roeden), welke waardeering, evenmin als de tot het bedrag van f 2054.50 leidende becijfering door belanghebbende afdoende is betwist, zoodat deze door den Raad als juist worden aanvaard;

dat belanghebbende wel heeft weersproken de juistheid van de redeneering van den Inspecteur, volgens welke hij door het stellen van de waardevermindering van den grond door vervening op f 4.50 per roede komt tot de voormelde waarde per H.A. van f 3500.- en heeft gesteld, dat deze waardevermindering, door den

Inspecteur, op grond van het oordeel van twee deskundigen aldus bepaald, op een te laag bedrag is vastgesteld, doch niet heeft medegedeeld, waarop die waardevermindering dan wel moet worden bepaald;

dat de Raad dit verweer van belanghebbende niet kan volgen, temeer waar den Raad is overgelegd een rapport dd. 8 September 1939 van den assistent der belastingen B te W, waarin aan de hand van een uitvoerig gemotiveerde becijfering de waarde, die per afgesneden roede door afsnijding van land van een eveneens te W gelegen veenderij, voorheen toebehoorende aan de erven C, te niet gaat, wordt gesteld op f 4.52 met den inhoud en de conclusie van welk rapport deze Raad zich vereenigt;

IV. „dat belanghebbende nog van oordeel is, dat de in den verkoop begrepen perceelen water ter grootte van 1.50 H.A., ontstaan, doordat het land door den vader van belanghebbende was uitgeveend, en in gemelden koopprijs voor een som van f 1.500.- vertegenwoordigd, moeten geacht worden zoogenaamd „oud water” te zijn en in het jaar 1941 niet meer behoorden tot het door belanghebbende gedreven veenbedrijf, op grond waarvan naar zijn meening dit deel van bedoelden koopprijs niet tot de belastbare winst moet worden gerekend, en op die winst een som van f 1.500.- in mindering moet worden gebracht;

dat de inspecteur met betrekking tot dit punt heeft aangevoerd, dat de vader van belanghebbende het veenbedrijf uitoefende, en na diens overlijden belanghebbende dit bedrijf voortzette; dat een perceel water, ontstaan na uitvening, deel van het bedrijf blijft uitmaken en voor varen naar en van het overgebleven veenland wordt gebruikt; dat de opbrengst van dit water aan rente van stuiverbrieven en aan verhuring als vischwater door belanghebbende in de verlies- en winstrekening van het bedrijf regelmatig werd opgenomen en dat dus, nu niet blijkt, dat het water aan het bedrijfsvermogen werd onttrokken, dit daartoe moet worden gerekend;

dat de Raad, daar van een dergelijke onttrekking niet is gebleken, op de door den inspecteur aangevoerde gronden, met dezen van oordeel is, dat de perceelen water tot het bedrijfsvermogen en mitsdien de bij bovenbedoelden verkoop gemaakte winst tot de belastbare winst van het bedrijf moet worden gebracht;

dat wel door belanghebbende is beweerd, dat reeds zijn vader aan de hierbedoelde perceelen water een andere bestemming zou hebben gegeven, waardoor deze het bedrijfsvermogen zouden hebben verlaten, doch deze bewering

niet aannemelijk is gemaakt, en de Raad ook overigens niet de overtuiging heeft bekomen, dat er vóór de toescheiding aan belanghebbende was een uit het bedrijf uitgestooten, door den vader verveend, afgerond geheel;

dat de inspecteur dus terecht heeft geweigerd de koopsom van de hierbedoelde perceelen „oud water”, waarvan de waarde niet in de boeken voorkwam, op het vastgestelde inkomen in mindering te brengen”;

V. „dat uit de stukken en het ter zitting verhandelde is gebleken, dat de aannemer van den te W gemaakten E-weg van een aantal verveners ter plaatse allereerst het voorkeursrecht verkreeg om zich het recht tot het zuigen van zand uit hun water te verwerven en later, toen het maken van den weg hem gegund was, het recht tot het zuigen van zand verkreeg en dat belanghebbende ter zake van het door hem daarvoor beschikbaar gestelde water ter oppervlakte van ruim 0,5 H.A. f 572.80 ontving, welk bedrag de Inspecteur tot de belastbare bedrijfswinst bracht;

dat belanghebbende wat dit punt betreft allereerst heeft betoogd, dat het hier geldt zoogenaamd “oud water”, met betrekking waartoe partijen een betoog hebben gevoerd gelijk reeds onder IV aangegeven;

dat de Raad op de met betrekking daartoe eveneens onder IV aangegeven gronden deze meening van belanghebbende verwerpt, dit water tot het bedrijfsvermogen van belanghebbende in het jaar 1941 rekent en de daarvan door belanghebbende in dat jaar genoten opbrengst van f 572.80 tot de uit het vervenersbedrijf gemaakte winst over dat jaar brengt;

dat belanghebbende subsidiair aanvoert, dat rekening moet worden gehouden met de waardevermindering van de perceelen water, waaraan zand is onttrokken, stellende, dat dit water door het zandzuigen van een diepte van 5 meter op een diepte van 25 meter is gebracht en dat daarmede tevens elk uitzicht op drooglegging en deeling in een droogleggingsfonds is verdwenen;

dat de Inspecteur in dit verband heeft medegedeeld, dat zoowel vóór als na de ontzanding belanghebbende van het water een opbrengst ontving van f 12.- per H.A., (rente der stuiverbrieven f 10.50 en huurprijs vischwater f 11.50 te verminderen met f 10.- aan lasten) en dat dus de waarde voor belanghebbende niet was verminderd, dat hem voorts bij onderzoek was gebleken, dat de ter plaatse toenemende watersport drooglegging zal tegengaan en dat de mogelijkheid van drooglegging zoo gering is, dat deze mogelijkheid de huidige waarde niet beïnvloedt;

dat belanghebbende deze stellingen van den Inspecteur niet gemotiveerd heeft weersproken en den Raad niet aannemelijk heeft gemaakt, dat de betrokken perceelen water tengevolge van bedoelde ontzanding in waarde zijn gedaald;

dat uit het vorenstaande volgt, dat de Inspecteur gemeld bedrag van f 572.80 terecht tot de belastbare winst heeft gerekend;

VI. „dat de inspecteur het door belanghebbende aangegeven inkomen voorts heeft vermeerderd met een som van f 4.252.74, daarbij, blijkens de overwegingen van de bestreden uitspraak, lettende op de gemiddelde resultaten van overeenkomstige bedrijven in het jaar 1941 en afwijkende van de boekhouding van belanghebbende, waarvan deze bij het berekenen van zijn aangifte was uitgegaan, op grond van in diens kasboek aangetroffen negatieve kassaldi;

dat belanghebbende bij de berekening van zijn aangifte er van is uitgegaan, dat de verhandelde turf hem opbracht f 15.247.26, en de inspecteur dit bedrag stelde op f 19.500, aanvoerende, dat belanghebbende ongeveer 2300 gespreide roeden verveende en dat de bruto opbrengst per roede kan gesteld worden op f 8.50;

dat de inspecteur later op grond van nader door belanghebbende verschaft gegevens heeft verklaard aan te nemen, dat de opbrengst omstreeks 2014 gespreide roeden beliep en belanghebbende zich tegen dit getal niet heeft verzet;

dat de inspecteur, zoals gezegd, uitgaat van een opbrengst van f 8.50 per gespreide roede, welk bedrag door belanghebbende niet gemotiveerd werd bestreden en door den Raad als juist wordt aanvaard;

dat dit voor 2014 gespreide roeden een opbrengst geeft van f 17.119.-;

dat de Raad mitsdien dit bedrag tot grondslag neemt";

Overwegende dat de Raad voorts heeft beslist dat belanghebbende het bestaan van een oninbare vordering en het betrokken zijn van schade door een op zijn land neergestort vliegtuig, ter zake waarvan hij onderscheidenlijk f 1480.12 en f 300.- in mindering van zijn inkomen wilde brengen niet heeft toegestaan;

dat de Raad ten slotte, overwegende dat het vastgestelde inkomen met het verschil tussen de bovenvermelde bedragen van f 19.500.- en f 17.119.-, zijnde f 2381.-, en bovendien met een nader aangeduid bedrag van f 200.-, dus in totaal met f 2581.- moet worden verminderd, de beschikking van den inspecteur heeft vernietigd en heeft verstaan dat de aanslag tot een naar een zuiver inkomen van f 14.692.- wordt teruggebracht;

Overwegende dat belanghebbende als middel van cassatie voorstelt: Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 der wet van 19 December 1914 (Staatsblad no. 564) en van de artikelen 6, 8, 9, 10, 12 en 18 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, welk middel blijkens de toelichting op een aantal grieven steunt, die hieronder ter sprake zullen komen;

Overwegende dat belanghebbende tegen de onder I vermelde overwegingen van den Raad van beroep aanvoert, dat van de feiten, waarop de Raad zijn beslissing, dat belanghebbende één bedrijf heeft, dat niet is een landbouwbedrijf, doet steunen, verschillende onjuist en trouwens door belanghebbende bestreden zijn, te weten: dat op de graslanden, zolang deze niet worden afgeveend, vee wordt gehouden, dat het veehoudersbedrijf zich richt naar de belangen van het vervenersbedrijf en dat het veenbedrijf geen zelfstandig bestaan voert, terwijl de overige feiten geen gewicht in de schaal leggen; dat het samenstel van feiten evengemelde beslissing dan ook niet kan dragen; dat, wil er sprake zijn van één bedrijf, omvattende veenbedrijf en veehoudersbedrijf, er economische contactpunten moeten zijn, die te dezen ontbreken;

Overwegende dienaangaande:

dat de vaststelling door den Raad van voormelde feiten - waarbij het niet zelfstandig bestaan van het veebedrijf als een door den Raad uit de feiten gemaakte gevolgtrekking moet worden beschouwd - en eveneens de vaststelling, dat belanghebbende die feiten niet afdoende heeft weersproken, van zuiver feitelijk aard zijn, zodat belanghebbende daartegen niet met vrucht in cassatie kan opkomen;

dat voorts de Raad op grond van hetgeen hij aldus vaststelde de bestreden beslissing heeft kunnen en mogen nemen, nu, gesteld dat zulks een vereiste zou zijn, wel degelijk economische contactpunten tussen het houden van vee en het vervenersbedrijf bestaan, immers voor de hand ligt, dat eerstgenoemde bedrijfstak zijn reden van bestaan vindt in de wenselijkheid het grasland, zolang dat nog niet wordt verveend, niet opbrengstloos te laten liggen;

dat bovenvermelde grieven van belanghebbende dus niet tot cassatie kunnen leiden;

Overwegende dat de grieven, die belanghebbende tegen 's Raads onder II vermelde overwegingen aanvoert, deze strekking hebben: vooreerst dat de Raad van beroep bij de berekening van de winst, met den verkoop van de overhavige percelen behaald, in navolging van den inspecteur is uitgegaan van de waarde, die het

betrokken land en water in het jaar 1929 had, toen belanghebbende het bij erving van zijn vader verkreeg, welke waarde de Raad van beroep als aanschaffingswaarde aanduidt;

dat echter artikel 10 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 beveelt, dat de activa ten minste moeten worden gewaardeerd op de werkelijke aanschaffings- of voortbrengingskosten; voorts dat, toen de Raad ten aanzien van het gevolgde stelsel van waardering de boekhoudkundige traditie op zijde zette, hij ambtshalve had moeten nagaan of, naar de bepalingen van artikel 3 Eerste Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting, dat stelsel als verenigbaar met de aldaar genoemde artikelen van het besluit op de inkomstenbelasting gehandhaafd kon worden, op welke vraag een bevestigend antwoord zou passen, nu de aangenomen waarde van f 8.- per roede of f 5.600.- per H.A. veengrond lager is dan de verkoopwaarde op 1 Januari 1941, die f 8.400.- per H.A. bedraagt, terwijl de Raad, bij ontkennende beantwoording van bedoelde vraag, niet de verkoopwaarde ten tijde van de verkrijging, doch de huidige verkoopwaarde in de plaats van die aangenomen waarde had moeten stellen;

Overwegende dienaangaande:

dat de eerste grief feitelijken grondslag mist, daar de Raad van beroep wel degelijk van de aanschaffingskosten is uitgegaan, als hoedanig de Raad heeft doen gelden de waarde die de betrokken veengrond had ten tijde dat deze aan belanghebbende uit den boedel zijns vaders werd toebedeeld, welke waarde naar de beslissing van den Raad f 2054.- bedraagt;

dat de Raad zulks, zonder in strijd met artikel 10 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 te handelen, heeft kunnen doen, nu blijkbaar de waarde, welke bij de toebedeling in aanmerking werd genomen, niet bekend was;

dat ook de tweede grief ondeugdelijk is;

dat toch het voorschrift van artikel 3, eerste lid, van de Eerste Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting slechts geldt voor bepaalde stelsels van winstberekening, die onder werking van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 zijn gevolgd;

dat echter het stelsel, dat belanghebbende vóór de invoering van het besluit op de inkomstenbelasting toepaste, niet gezegd kan worden, bij het berekenen van zijn winst, in den zin van voormeld artikel 3, eerste lid, te zijn gevolgd, nu, zoals de

Raad van beroep - in cassatie onbestreden - heeft beslist, die toepassing door belanghebbende geschiedde, zonder dat de inspecteur daaraan was gebonden; dat derhalve voormeld voorschrift te dezen niet toepasselijk is;

dat voorts, doordat de Raad van beroep de verhoging tot f 5.600.- per H.A., die belanghebbende, zodra hij land daadwerkelijk tot vervening bestemde, op de boekwaarde daarvan toepaste, heeft verworpen, die boekwaarde weer terugvalt tot het bedrag waarop zij voordien was gesteld, en alsdan goed koopmansgebruik den Raad niet zou toestaan zonder meer haar op f 8.400.- per H.A. te brengen;

Overwegende dat tegen de overweging onder III door belanghebbende wordt ingebracht, dat de Raad van Beroep de berekening van assistent B niet als norm had mogen nemen, omdat zij alleen past voor het door dezen in zijn rapport behandelde geval, waarna hij becijfert dat bedoelde berekening tot een geheel ander uitkomst zou leiden, indien men, in plaats van den door B aangenomen prijs per H.A. van een waarde van onderscheidenlijk f 8.- per roe dit is f. 5600.- per H.A. of de werkelijke waarde van f 8.400.- per H.A. zou uitgaan;

Overwegende dat deze grief echter niet tot cassatie kan leiden, omdat zij tevergeefs opkomt tegen de feitelijke en dus in cassatie te eerbiedigen beslissing van den Raad van Beroep, dat mede op grond van het evengemelde rapport moet worden aangenomen, dat het door belanghebbende in 1929 uit de nalatenschap van zijn vader verkregen land destijds f 3500.- per H.A. waard was, hetgeen tot een toenmalige waarde van f 2054.50 leidt voor de 0.58.70 H.A., die belanghebbende aan D verkocht;

Overwegende dat belanghebbende tegen de overwegingen onder IV in een uitvoerig betoog als grieven aanvoert:

1°. dat de gronden, waarop de Raad van beroep beslist, dat de door den Raad besproken percelen water tot het bedrijfsvermogen behoren, die beslissing niet kunnen dragen;

2°. dat de Raad niet gemotiveerd heeft waarom de Raad een bepaalde overtuiging, betreffende het in den boedel van den vader aanwezige water niet heeft bekomen;

Overwegende dat deze grieven moeten worden verworpen;

de eerste, omdat de Raad van beroep op de door hem van den inspecteur overgenomen gronden heeft kunnen en mogen beslissen gelijk de Raad deed, nu, zoals de Raad tevens beslist, niet is gebleken dat de bedoelde percelen water door

belanghebbende aan het bedrijfsvermogen zijn onttrokken en niet aannemelijk is gemaakt, dat zulks reeds door den vader zou zijn geschied;

- de tweede, omdat de Raad niet behoefde te motiveren het door hem vastgestelde feit, dat hij een bepaalde overtuiging niet had bekomen;

Overwegende dat, wat onder de V vermelde overwegingen van den Raad van Beroep betreft, belanghebbende vooreerst, ter bestrijding van van 's Raads beslissing dat op dezelfde gronden waarop de Raad dit ten aanzien van de onder IV besproken percelen water aannam, ook het onderhavige perceel tot het bedrijfsvermogen moet worden gerekend, verwijst naar hetgeen hij tegen die voorgaande beslissing van den Raad aanvoerd;

- voorts zich beklagt dat de Raad van Beroep de stellingen van den Inspecteur, dat de waarde van het water, zoals deze door de rente van de stuiverbrieven alsmede den huurprijs van het viswater bepaald werd, vóór als na de ontzanding dezelfde bleef en dat de mogelijkheid van drooglegging zoo gering is, dat deze mogelijkheid de huidige waarde niet beïnvloedt, overneemt zonder daarnaar een onderzoek in te stellen, waarbij hij bestrijdt, dat hij die stellingen niet gemotiveerd zou hebben tegengesproken, en zich beroept op hetgeen hij daarover zou hebben gezegd en geschreven; - in de derde plaats betoogt, dat als opbrengst van onroerend goed alleen kunnen gelden voordelen, welke met instandhouding van dat goed daarvan worden getrokken en dat zulks niet het geval is met een bate als de onderhavige, tegenover welke staat dat het goed voortaan een blijvend minder vermogen aan opbrengst op te leveren zal hebben dat het te voren had; - ten slotte stelt dat de boven vermelde door den Raad als vaststaande aangenomen feiten zijn beslissing, dat niet aannemelijk is gemaakt, dat de betrokken percelen water tengevolge van de ontzanding in waarde zijn gedaald, niet kunnen dragen;

Overwegende dienaangaande;

dat de Hoge Raad omtrent de eerste grief reeds heeft beslist, toen zij tegen de overwegingen van den Raad van Beroep onder IV te berde werd gebracht, en dus volstaat met naar die beslissing te verwijzen;

dat, wat de tweede grief betreft, de Raad van Beroep voormelde stellingen van den Inspecteur als juist kon en mocht aanvaarden, op grond dat belanghebbende die niet gemotiveerd bestreden heeft, terwijl de beslissing dat belanghebbende zulks niet deed van feitelijken aard is en dus in cassatie tevergeefs wordt aangetast, nu uit de

stukken, waarvan de Hooge Raad kennis mag nemen van enige bestrijding van die stellingen niet blijkt;

dat deze grief dus faalt;

dat de derde grief, die ervan uitgaat dat te dezen van opbrengst van onroerend goed sprake zou zijn, feitlijken grondslag mist, vermits de Raad de opbrengst van het zand - en zulks, nu het water, waaruit het werd gedolven, tot het bedrijfsvermogen behoort, terecht - niet als zodanig, doch als onderdeel van belanghebbende's winst in den aanslag heeft begrepen;

dat, wat aangaat de vierde grief, de Raad bij zijn oordeel, dat belanghebbende niet heeft aannemelijk gemaakt, dat de betrokken percelen water ten gevolge van de ontzanding in waarde zijn gedaald, blijkens de daaraan dadelijk voorafgaande overweging, het oog heeft op de waarde dier percelen, waarover uit de boekhouding blijkt, n.l. de waarde, die door de daarin opgenomen jaarlijkse opbrengst van stuiverbrieven en huurprijs van het viswater in verband met de daartegenoverstaande lasten bepaald wordt;

dat met het aldus opgevatte oordeel van den Raad, de door den Raad als juist aanvaarde stellingen van den Inspecteur niet in strijd zijn en derhalve, waar het zuiver feitelijke is, daartegen bij de grief tevergeefs wordt opgekomen;

Overwegende dat belanghebbende tegen 's Raads overwegingen onder VI achtereenvolgens aanvoert: 1°. dat de Raad belanghebbendes boekhouding niet had mogen ter zijde stellen op den enkelen grond dat de kas tweemaal was "overlopen", wat gemakkelijk te verklaren was, omdat belanghebbende een bedrag van over f 6.000.- in contanten onder zich had van een broer, wiens curator hij was; 2°. dat de gemiddelde resultaten van andere overeenkomstige bedrijven in het jaar 1941, waarop de Raad van Beroep bij de vermeerdering van het inkomen met f 4252.74 hadden moeten steunen op boekhoudingen en de Raad dus verplicht was geweest naar die boekhoudingen een onderzoek in te stellen; 3°. dat het verschil tussen de winst uit turf, die de boeken aangeven, nl. f 15247.25 en het bedrag van f 17119.-, waarop de Raad die winst stelt, niet belangrijk genoeg is om belanghebbende met het bewijs te belasten;

Overwegende aangaande deze grieven:

dat de derde feitlijken grondslag mist, daar de Raad aan belanghebbende geen bewijs heeft opgelegd, doch zelfstandig, aan de hand van de door belanghebbende gemaakte hoeveelheid turven en de bruto opbrengst van dit product

per gespreide roede in andere soortgelijke bedrijven, de opbrengst daarvan in belanghebbendes bedrijf heeft bepaald;

dat de Raad daarbij belanghebbendes boekhouding heeft ter zijde gesteld niet uitsluitend wegens de in het kasboek aangetroffen negatieve kassaldi, doch kenlijk mede op grond dat het resultaat van belanghebbende afweek van het gemiddelde resultaat van evengenoemde bedrijven;

dat de Raad zulks kon en mocht doen, nu de Raad blijkbaar in het door belanghebbende gestelde geen verontschuldiging zag voor de geconstateerde foutieve kasadministratie, zodat de eerste grief ondeugdelijk is;

dat, wat de tweede grief betreft, nu uit niets blijkt dat belanghebbende de juistheid van het als gemiddeld resultaat aangenomen cijfer heeft betwist, voor een onderzoek, als door belanghebbende thans verlangd, geen aanleiding bestond;

dat derhalve ook deze grief moet worden verworpen;

Overwegende dat alzo het middel te vergeefs is voorgesteld;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren van den Dries, Vice-President, Meckmann, Sinninghe Damsté, Dubois en Boltjes, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den Dertienden Januari 1900 Acht en Veertig, in tegenwoordigheid van den Griffier Somer.

Somer

Van den Dries